

Pr. Prof. Ion Buga

MERGI ȘI SPUNE CÂT BINE ȚI-A FĂCUT ȚIE DUMNEZEU

PREDICI
vol. IV

Editura Sf. Gheorghe-Vechi
2018

Duminica a 19-a după Rusalii (*Predica de pe munte*)

„Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea; și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce va fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Așadar fiți milostivi, precum și Tatăl vostru milostiv este.”¹¹⁰

În condițiile în care ne cunoaștem că suntem, că lucrăm, că facem, că gândim, mulți spun: dar nu e cu putință să „fim desăvârșiți ca Dumnezeu”, să fim ca Dumnezeu, să fim dumnezei? Dacă credem în Iisus Hristos – și credem pentru că tot ce a spus El, nimeni n-a mai spus ca El și niciodată n-a spus un lucru imposibil și neadevărat, cuvântul Lui este Adevărul. El Însuși spune despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”: tot ce spune El, a venit să ne spună nouă, tot ce face, tot ce spune, e pentru noi. Dacă punem la îndoială un cuvânt al Său, fie și într-un singur punct, dărâămăm totul! Și atunci ne întrebăm: dacă El face asemenea afirmație și n-o face întâmplător, o face ca Unul care cunoaște pe omul pe care l-a făcut El Însuși, și l-a făcut așa cum îl cunoaște, și-l cunoaște așa cum l-a făcut. De aceea îndrăznește să ne spună că *trebuie* (deci putem) să fim desăvârșiți – la ce nivel? La nivel dumnezeiesc! „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”; nu spune „precum Dumnezeul vostru”, e foarte subtilă și minunată exprimarea. Există o relație de fiu-tată între noi și Dumnezeu; singura relație adevărată, *relația de origine*. Originea noastră e numai la Dumnezeu: spune și Sfântul Ioan Evanghelistul în epistola lui – „suntem din Dumnezeu”. Tot ce spune Mântuitorul e adevărul; ucenicii Lui zic că tot cel ce vorbește în Adevărul lui Iisus Hristos este apostol, deci este ucenic al lui Dumnezeu, prin urmare vorbește în Duhul lui Dumnezeu (aceleași adevăruri) și vorbește în relația tată (Dumnezeu) – fiu (om). Mântuitorul nu-și spune niciodată „Fiul lui Dumnezeu”, El își spune „fiul omului”. De ce? Aici dezlegăm taina acestui mare adevăr pe care ni-l spune: fiți ca Dumnezeu, fiți dumnezei, pentru că Eu am zis: „Dumnezei sunteți și toți fiii ai Celui Preaînalt” (Ps. 81, 6). Și în Noul Testament apare această formulă, care pur și simplu ne copleșește și nu îndrăznim s-o înțelegem și nu îndrăznim s-o credem, pentru că ne simțim cu totul în altă parte decât dumnezei – ne simțim ticăloși, ne simțim niște nemernici, niște răufăcători... Dar în ultima

¹¹⁰ Și-n altă parte și mai mult spune: „fiți dar voi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”.

noastră fibră suntem ceea ce ne spune Dumnezeu; avem sentimentul că suntem ticăloși și că suntem nevrednici; De unde ne vine aceasta? Pentru că n-am crezut, n-am ascultat de Cuvântul Iubirii Tatălui nostru, ci am ascultat de minciuna diavolului, „tatăl minciunii și ucigaș de oameni” (tatăl urii și-al minciunii).

În momentul în care ne simțim vinovați și vrem să „ne venim în sine”, cum vede diavolul că pleacă unul de la el înapoi, spre origini, face tot posibilul și-i amintește în primul rând păcatele. Dar nu se ocupă Dumnezeu, un tată, de pedepsirea fiilor. Acest complex de vinovăție ne strivește mereu, ne face să nu ridicăm fruntea¹¹¹. De aici și numele de satana, „pârâșul” nostru la Dumnezeu în timp ce Mesia (Hristos în limba greacă) este numit „Împăciuitorul” Cel ce avea să împace lumea cu Dumnezeu, cu Tatăl nostru cel ceresc (Fc. 49, 10).

Prin urmare, e cu putință să fim desăvârșiți „precum Tatăl nostru, cel din ceruri, desăvârșit este”! În ciuda faptului că ne vedem slabi, neputincioși, ticăloși până-n adâncul iadului, încerc să vă subliniez câteva puncte pe care le trăiește tot omul, în care semănăm cu Dumnezeu, facem ce face Dumnezeu, simțim ca El, lucrăm ca El, pentru că Mântuitorul, cel care ne spune „fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”, tot El spune și: „lucrările pe care le fac Eu, și voi le veți face și mai mari decât acestea veți face”. Iată de unde vine puterea noastră.

Punem astfel prima întrebare: ce face Dumnezeu pentru noi prima dată? Ne dă viață! Putem noi să dăm viață, ca să fim ca El? Da, mama, femeia este dătătoare de viață – sigur, în alt plan, dar viață! De aceea și spune Pavel, Apostolul: „Iară femeia se va mântui prin naștere de prunci”¹¹². Femeia, prin naștere de prunci, face prima și cea mai importantă lucrare a lui Dumnezeu; nu numai „o fecioară din Nazaret”, toate fecioarele lumii nasc, dau viață. Aceasta e puterea femeii, acesta-i chipul din Dumnezeu pus în ea; unul din chipurile lui Dumnezeu este cel ce dă viață, și pe acesta l-a pus în femeie, deci nu este imposibil să fim desăvârșiți „precum Dumnezeu, Tatăl nostru cel ceresc, desăvârșit este”. Nu numai că nu-i imposibil, dar e singurul lucru normal și posibil și real. Femeia e jertfă, bărbatul e erou (tot jertfă, alt chip al jertfei).

Putem să adunăm la un loc toate clipele umanității în care un om a dat viață unui alt om, salvându-i-o – lucru pe care-l spune Mântuitorul Hristos. Acolo unde a spus „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, tot acolo spune „nu există prieten mai mare decât acela care-și pune viața sa pentru prietenul lui”. Mântuitorul Iisus Hristos este Fiul Omului, prietenul nostru, prietenul săracilor, și al celor mici și al celor smeriți, El fiind cel mai smerit, care își dă viața Lui pentru noi toți, începând cu tâlharul. Dar și tâlharul și-a dat viața lui: e primul care și-a dat viața sa lui Iisus,

---

¹¹¹ Psalmistul spune: „ridicați frunțile voastre”. Mântuitorul spune: „ridicați frunțile voastre și vedeți că secerișul este aproape, Împărăția lui Dumnezeu a venit până la voi” (Mt. 12, 28).

¹¹² A te mântui înseamnă să te afli în condiția originală, cum ai ieșit din mâinile lui Dumnezeu, după Chipul și după Asemănarea Lui: un alt dumnezeu, că așa te-a făcut El.

tovarășul lui de suferință. Tâlharul (prin iubirea pe care Iisus Hristos a arătat-o lumii întregi) s-a trezit deodată cuprins în acea iubire. Poți înțelege iubirea lui Dumnezeu doar dacă te-ai ridicat prin iubirea ta la același nivel: este principiul vaselor comunicante. Nu poți să fii în iubire cu Dumnezeu dacă nu ești ridicat acolo, desigur – prin Duhul Sfânt, prin harul Lui.

Iată un exemplu de jertfă minunată făcută pentru un altul: Mircea Vulcănescu, un martir nepereche al închisorilor comuniste, ca să salveze viața unui coleg al său, pe Emil Lăzărescu (un coleg plâpând), s-a culcat cu spatele pe cimentul înghețat al celulei, la Aiud, iar celălalt s-a culcat pe pieptul lui; rezultatul: El moare de pneumonie în 1952 la Aiud, iar Emil Lăzărescu a trăit până după 1980; iată un lucru omenesc, de fapt dumnezeiesc! Un alt exemplu: la Auschwitz, deținuții fiind numărați din 10 în 10 pentru a fi gazați, numărul 10 pica pe un evreu polonez. În contextul bine-cunoscut al urii dintre evrei și polonezi, un preot catolic, Maximilian Kolbe s-a oferit și a fost gazat în locul evreului. Acum este în calendar! Iată iubirea, iată manifestări dumnezeiești! Aș putea să vă dau un nesfârșit șir de exemple în care omul acționează dumnezeiește sub puterea harului, a iubirii care e în noi. Ca să rezști veșniciei, trebuie să fii ca Cel ce a făcut veșnicia, și acela este „Tatăl nostru cel din ceruri”. De aceea Mântuitorul și Ioan Evanghelistul spun „Dumnezeu este Iubire” – și noi de asemeni, suntem iubire, fiindcă altfel nu am avea viață, pentru că viața vine numai din iubire. Ura doar ucide, iubirea doar dă viață, viața-i numai din iubire, chiar și când iubirea este deformată.

Iubirea este o forță, este o putere dumnezeiască, se află c-un infinit dincolo de orice denaturare a păcatului. Ea rămâne la locul ei. Iubirea, prin orice ar trece, chiar trecând prin iad, din ea nu poate rezulta altceva decât tot iubire. Tu, indiferent prin ce iad treci, știi mereu că, în ultimă instanță, ultimul cuvânt îl are Chipul lui Dumnezeu cel desăvârșit în iubire, pentru că Dumnezeu este Iubire și omul e iubirea Lui. Amin!

Am simțit datoria sfântă să amintim aici de vrednicul de pomenire, părintele Arhimandrit Irineu Iurașcu (1942-2016), sub a cărui oblăduire, în această bisericuță stil maramureșan, ca la un alt Mamvri și într-un alt Emaus, am semănat cuvântul evanghelic și am frânt pâinea euharistică, în toată plinătatea și toată larghețea inimii și a minții; Rodul binecuvântat – acest snop de grâu ales, merinde pentru Împărăție. Am aflat aici, în minunata Deltă a Neajlovului, în aria Schitului Sfânta Maria, ctitoria Părintelui, „pământul cel bun, pentru rod însutit” (Mt. 13, 8), după cum – în pilde – ne-a grăit Cuvântul.

O veche prietenie – slujeam împreună la altarul Mănăstirii Antim, prin anii '70 –, s-a încununat cu o frumoasă conlucrare în ogorul duhovnicesc al Bisericii.

Această comoară omiletică sper să le aducă aminte celor care veneau cu sârg fără să-i poată oprimi nimeni și nimic, de zilele frumoase și să le mai ostoiască dorul de Starețul nostru drag.

Acesta să fie darul nostru pentru Țară-n Centenar și pentru dragostea cea întru Hristos și nemuritoare, dăruită nouă de părintele Irineu.

Delta Neajlovului, 8 Septembrie 2018